



ENGELN BESTAAN NIET, OF...

Blijspel in drie bedrijven

door

RIEN BUUNK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ENGELN BESTAAN NIET, OF...** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RIEN BUUNK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Jan ter Linden, medewerker productiebedrijf

Karin ter Linden, echtgenote van Jan

James Angel, Amerikaans bezoeker

Wilma Bruggen, moeder van Karin

Anita ter Linden, dochter van Jan en Karin

Frits Jansen, vriend van Anita

Hannie van Buiten, buurvrouw van Jan en Karin

Leontien Draagbaar, gemeenteambtenaar

Gekke Harrie, zwerver

DECOR:

Het toneelstuk speelt zich af in de woonkamer van de familie ter Linden. Het is een eenvoudig ingerichte kamer met een hoge tafel met stoelen aan de ene kant en een lage bank met tafel aan de andere kant. Het liefst zijn er drie deuren op het toneel.

EERSTE BEDRIJF

1^e tafereel

Het eerste bedrijf speelt op de vrijdagmiddag rond een uur of drie. Karin zit aan tafel en leest de krant als Jan binnen komt.

Jan

Jan: Dag Karin.

Karin: (*Verbaast*) Dag Jan..., wat ben jij vroeg terug?

Jan: (*Kust Karin*) Ja, het was zo enorm rustig op het bedrijf dat we maar besloten hebben om naar huis te gaan.

Karin: (*Ongerust*) Enorm rustig...? Hoe gaat het met het bedrijf Jan...?

Jan: (*Schudt zijn hoofd*) Ik ben bang dat het niet goed gaat. De afgelopen maanden zijn er geen nieuwe orders meer binnengekomen. En de afgelopen week hebben we nagenoeg alle lopende orders afgehandeld.

Karin: Maar..., er zou toch een grote order uit Amerika binnenkomen?

Jan: (*Gaat tegenover Karin zitten*) Ja..., daar hopen we tenminste op.... Maar tot op heden hebben we nog niets gehoord.

Karin: Maar je hebt bijna twee weken zitten werken aan die offerte.

Jan: Ja..., maar als ze het ergens anders goedkoper kunnen krijgen....

Karin: (*Kijkt Jan aan*) Maar..., als ze geen gebruik van jullie offerte maken.... Dan laten ze dat toch wel weten?

Jan: Dat zou je wel zeggen..., maar de laatste jaren is het zakendoen alleen maar harder geworden. De fatsoensnormen zijn gedevalueerd.

Karin: (*Staat op*) Zal ik je dan maar een kop koffie ingieten.

Jan: Verdraaid, dat is waar ook. Giet alsjeblieft twee koppen koffie in.

Karin: (*Verwonderd*) Twee koppen koffie...?

Jan: Toen ik net thuis kwam zat die zwerver weer in het portaal...

Karin: Je bedoelt, gekke Harrie?

Jan: (*Knikt*) Ja, die bedoel ik. Het is buiten ontzettend koud en het minste wat we voor onze medemens kunnen doen is hem een kop koffie geven, zodat hij het weer wat warmer krijgt.

Karin: (*Glimlachend*) Wat ben je toch ook een lieve man.

Jan: (*Verbaast*) Waar heb ik dat aan te danken?

Karin: Ik ben werkloos, op jouw bedrijf gaat het ook niet goed en toch is een van de eerste dingen waar je aan denkt, een zwerver die het

misschien koud heeft.

Jan: Dat is het enige dat ons onderscheid van de dieren Karin. Mededogen hebben met je medemens.

Karin: Maakt ook niet uit, je bent en blijft een lieve man. Zo, ik ga even twee koppen koffie halen. *(Af)*

Jan: *(Zucht diep. Tegen zichzelf)* Ja, ik kan dan wel een lieve man zijn...., maar daar kunnen we de kachel niet van laten roken. Als we nu die opdracht uit Amerika maar binnenhalen.... Dan is het bedrijf gered en kunnen we minimaal 3 jaar vooruit. *(Zucht weer)* Maar we zullen helaas gewoon moeten afwachten.

Karin

Karin: *(Op met koffiemokken)* Alsjeblieft een voor jou en een voor gekke Harrie. *(Wil afgaan)*

Jan: Nee Karin, ik zal hem de koffie wel brengen. Die van mij is toch nog te warm om te drinken. *(Staat op, pakt de mok van Karen en gaat af)*

Karin: *(Zucht)* Ja, bent een door en door goed mens Jan ter Linden. Als het nu maar goed gaat met jullie bedrijf. *(Telefoon gaat en Karin pakt de hoorn)* Met Karin ter Linden..... Nee maar, meneer Wester. Wat kan ik voor u doen.....? Jan...., nee die is net even naar buiten maar ik ga er van uit dat hij elk moment weer binnen kan komen.... Prima. Hoe is het verder? Ik hoor van Jan net dat jullie zitten te wachten op een reactie op die offerte die jullie naar Amerika hebben verzonden..... *(Verbaast en een beetje opgewonden)* Oh, daar belt u voor. Weet u wat, ik ga meteen naar buiten om Jan te halen..., heeft u een ogenblik...? Mooi, ik ga hem meteen halen... *(Legt hoorn neer en wil afgaan, op het moment dat ze de deur wil openen komt Jan weer binnen. Karin geeft aan dat Jan stil moet zijn en praat dan zacht)*

Jan

Karin: Je baas is aan de lijn, hij belt in verband met die opdracht uit Amerika. *(Jan knikt van dat hij het begrepen heeft en pakt de hoorn)*

Jan: Met Jan ter Linden...., ah meneer Wester, wat kan ik voor u doen....? *(Luistert en zet grote ogen op. Verwarring)* Wat zegt u precies....., hij wil hier bij mij in huis verblijven..... Ja, ik moet dat even met mijn vrouw overleggen. Een ogenblik alstublieft.

Karin: Wat is er aan de hand?

Jan: *(Kijkt haar verbaasd aan en weet niet precies hoe hij het moet zeggen)* Eh, dat bedrijf uit Amerika heeft contact met ons opgenomen en heeft een van zijn medewerkers hier naar toe gestuurd.

Karin: Ja....., en.....?

Jan: Hij wil hier bij mij in huis overnachten....

Karin: *(Niet begrijpend)* Hier overnachten....?

Jan: Ja, ik begrijp het ook niet helemaal, maar blijkbaar wil het Amerikaanse bedrijf weten wat voor mensen er bij ons werken voordat ze een besluit nemen of ze op onze offerte in gaan.

Karin: *(Haalt de schouders op)* Als jullie daardoor die opdracht binnenkrijgen....

Jan: Ja, dat is het hem nu, dat is nog niet zeker.

Karin: Luister goed Jan ter Linden. Baadt het niet, schaad het niet.

Jan: Dus jij hebt er geen problemen mee.....?

Karin: *(Schudt haar hoofd)* Nee.

Jan: Oké. *(Pakt weer de hoorn)* Meneer Westr...? Wij hebben er geen probleem mee dat die meneer hier overnacht..... Prima. Dan zie ik hem wel verschijnen. *(Wil gesprek beëindigen)* Ho, wacht even... Moeten we nog wat bijzonders regelen voor hem.....? *(Verbaast)* Oh.., nou ik zal mijn best doen.... Dat is goed, dag meneer Wester. *(Einde gesprek)*

Karin: Nou moet je mij eens even vertellen waar dat gesprek precies overging.

Jan: *(Pakt zijn koffie en gaat zitten)* Nou, ga er dan maar eens even bij zitten. Dan zal ik eens vertellen wat meneer de directeur net tegen mij heeft verteld.

Karin: *(Gaat ook zitten)* Nou laat maar horen.

Jan: Dat bedrijf uit Amerika had een half uurtje geleden gebeld met de mededeling dat ze de offerte zeer interessant vonden maar dat ze, voordat ze zaken met ons gaan doen, eerst willen weten wat voor bedrijf we zijn en wat voor soort mensen er werken.

Karin: Dat is wel een beetje vreemd.

Jan: Het wordt nog vreemder. Ze hebben iemand van uit Amerika hier naar Nederland gestuurd en die moest in eerste instantie het bedrijf bekijken en dan het weekend doorbrengen bij de persoon die de offerte had opgesteld.

Karin: Dat is niet een beetje vreemd maar een heleboel vreemd.

Jan: Ja, dat ben ik helemaal met je eens..... Maar wat moeten we...? Stel je eens voor dat we hierdoor die opdracht binnen kunnen halen, dan is het bedrijf voor de aankomende jaren gered.

Karin: Jan, als we hierdoor jou baan kunnen redden. Dan mag hij van mijn part een hele maand blijven.

Jan: Wacht nou even.., we weten niet eens wat voor figuur het is.

Karin: Wat maakt het uit. Wat is precies de bedoeling, ik bedoel hoe lang blijft hij hier?

Jan: Tot en met zondag. Dan vertrekt hij weer naar Amerika.

Karin: (*Blij*) Het maakt niet uit wat voor persoon het is, die paar dagen komen we wel door.

Jan: Ik help het je hopen.

Karin: Wanneer komt hij...?

Jan: (*Schouderophalend*) Dat kon de directeur niet precies zeggen, hij wist alleen dat hij aan het eind van de middag of aan het begin van de avond zou komen.

Karin: (*Schrikt ineens*) Dan moet ik naar de supermarkt.....

Jan: Waarom....?

Karin: Ik heb niets in huis. Tenminste niets bijzonders.

Jan: Volgens de directeur had die man gezegd, dat we geen extra dingen voor hem moesten gaan doen.

Karin: Ja, dat kan hij wel zeggen, maar stel nou eens voor dat hij wel extra dingen verwacht. Misschien is het wel een test, weet jij veel.

Jan: Lieve Karin, ik weet het niet. Met andere woorden ik weet net zo veel als jij. Ik denk dat we het gewoon over ons heen moeten laten komen en dan zien we wel.

Karin: En toch ga ik even in de keuken kijken wat ik nog in huis heb.
(*Af*)

Jan: (*Kijkt haar na*) Ja, doe dat. Ik wist dat Amerikanen vreemde snuiters konden zijn..., maar dit slaat alles. (*Deurbel gaat. Jan staat open gaat af*)

Jan en Anita

Jan: Rustig nou even..., ga even zitten. (*Anita gaat zitten*) En vertel me nu eens rustig wat er aan de hand is.

Anita: (*Huilend*) Frits en ik zijn uit elkaar.....

Jan: (*Onthuts*) Wat zeg je daar.....? Jij en Frits uit elkaar?

Anita: (*Huilend*) Ja....., Frits is bij me weggegaan.....

Karin

Karin: (*Verbaast en ongerust*) Wat is hier aan de hand...?

Jan: Anita en Frits zijn uit elkaar.

Karin: Wat zeg je nou...? Uit elkaar....? (*Gaat naast Anita zitten en legt haar arm om haar heen*) Wat is er precies aan de hand liefje?

Anita: (*Met horten en stoten*) Frits is bij me weggegaan.

Karin: Maar waarom dat dan...? Alles was toch goed tussen jullie...?

Anita: (*Met horten en stoten*) Ja, dat dacht ik ook....., maar toen ik hem vanmiddag vertelde dat ik zwanger was, keek hij me aan, trok zijn jas aan en liep weg.

Karin: Misschien moet hij het nieuws nog verwerken....? (*Jan maakt gebaar naar Karin*) Ja, wat is er...?

Jan: (*Beetje onnozel*) Misschien is het beter dat Anita even een

glaasje water drinkt?

Anita: Nee, ik hoef geen water, maar ik moet wel even naar het toilet.
(*Staat op en gaat af*)

Karin: (*Gaat een beetje kwaad staan*) Wat was dat nou voor een stomme opmerking. Een glaasje water drinken.

Jan: (*Kijkt haar verwijtend aan*) Het mag misschien overkomen als een stomme opmerking, maar heb jij je niet gerealiseerd wat Anita net vertelde....

Karin: (*Kwaad*) Ja, natuurlijk wel. Anita is zwanger en Frits is er om de een of andere reden vandoor gegaan... (*Zet grote ogen op*) Grote genade...., dat is waar ook.

Jan: Ja, dat is nou precies wat ik bedoel. Frits heeft een vruchtbaarheidsprobleem..., en daar door zal Anita nooit kinderen van hem kunnen krijgen. (*Krabt zich achter zijn oor*) Ik wist niet eens dat ze zwanger was...., jij wel...?

Karin: Nee, natuurlijk wist ik dat niet. Anders had ik het je wel verteld.
(*Laat zich moedeloos weer op de stoel zakken*) Ach nee, alsjeblieft niet... Niet dat...

Jan: (*Zucht*) Ik kan mij wel voorstellen dat Frits even is gaan wandelen. Het zou mij, denk ik, net zo vergaan.

Karin: Jij gelooft toch niet dat Anita Frits heeft bedrogen...?

Jan: Ik weet niet wat ik geloven moet.... Hoewel ik vroeger op school nooit goed ben geweest in biologie...., weet ik wel dat vrouwen niet door de wind zwanger kunnen worden.

Karin: (*Kwaad*) Wat is dat nou weer voor stomme opmerking.

Jan: Nu kun je wel kwaad op mij worden, maar ik heb niets gedaan hoor.

Karin: (*Geërgerd*) Ja, dat weet ik ook wel. Sorry.

Jan: Ik denk dat we het Anita gewoon moeten vragen.

Karin: (*Zucht*) Ja... , er zit niets anders op.... (*Kijkt naar de deur*)
Maar als ze nu wel eens...

Jan: Dat geloof je zelf toch niet....

Karin: Nee..., maar zoals je zelf net zei....

Jan: Er moet een andere verklaring voor zijn.... Misschien is Frits in een keer wel vruchtbaar en heeft hij Anita toch zwanger gemaakt.

Karin: (*Kijkt hem verwijtend aan*) Ja, en kabouters bestaan ook echt.
(*Jan haalt zijn schouders op*)

Anita

Anita: Ik voel me helemaal niet lekker...

Karin: (*Twijfelend*) Anita.....

Anita: Ik weet wat jullie gaan vragen en het antwoord is nee..., nee en nog eens nee.

Jan: Je weet niet eens wat moeder wil vragen.

Anita: Jullie willen weten of ik vreemd ben gegaan.

Karin: Ja..., je kunt het ons niet kwalijk nemen dat we je dat willen vragen... Gelet op het medische probleem van Frits....

Anita: (*Kwaad*) Hoe kunnen jullie nu denken dat ik Frits zou bedriegen.... Ik hou van Frits, meer dan van wie dan ook.

Jan: Ja..., Anita.... Maar....

Anita: Ik weet het ook niet... (*Weer kwaad*) Maar ik ben zwanger van Frits...., en van niemand anders. (*Jan en Karin kijken elkaar een beetje ongemakkelijk aan*) Nee, he. Zelfs mijn eigen ouders geloven mij niet.

Karin: Het is niet zo zeer dat we je niet geloven Anita.... Maar...., we wisten niet eens dat je zwanger was...

Anita: Ik weet het zelf pas sinds gisteren.

Jan: Ben je al lang...., zwanger?

Anita: Bijna drie maanden.

Karin: Al bijna drie maanden.....?

Anita: Ja, ik voelde mij de laatste tijd niet lekker..., en gistermorgen besloot ik naar de dokter te gaan. Hij onderzocht mij..., en vertelde toen dat ik zwanger was. In eerste instantie was ik ontzettend blij.... Tot ik mij realiseerde wat jullie je daar net ook realiseerden.

Karin: En toen heb je het aan Frits verteld.

Anita: (*Schudt*) Nee, niet meteen. Dat durfde ik niet.... Ik was bang dat hij zou denken wat jullie ook dachten. Maar vanmiddag, toen hij terug kwam van het werk, heb ik het hem verteld. Maar met als enig resultaat dat hij mij blijkbaar ook niet geloofde.

Jan: Sorry Anita. Natuurlijk geloven wij jou wel. Als jij zegt dat het kindje van Frits is, dan is dat zo.

Karin: Precies, zo denk ik er ook over. Maar je mag het ons niet kwalijk nemen dat we heel even iets anders dachten.

Anita: Wat maakt het uit..., Frits denkt het zelfde.... (*Kwaad*) In feite is het niet te geloven, woon je bijna dertien jaar samen, deel je lief en leed.... En op het moment dat je wat verteld wat de ander niet meteen kan geloven..., zet die ander....

Jan: (*Invallend*) Rustig Anita, zeg geen overhaaste dingen waar je later misschien spijt van krijgt.

Anita: (*Kijkt Jan aan*) Ik ergens spijt van krijgen...., Frits moet ergens spijt van krijgen.

Karin: Lieve Karin, je moet wel een beetje begrip hebben voor Frits.

Anita: Ik..., begrip hebben voor Frits... An me hoela.

Karin: Frits weet niet anders dan dat hij nooit kinderen zou kunnen verwekken. Je weet hoeveel onderzoeken hij heeft gehad....., en

je weet ook hoe teleurgesteld hij was toen hij het uiteindelijk te horen kreeg.

Anita: Toe maar, verdedig hem maar.

Jan: Je moeder heeft gelijk Anita.

Anita: Natuurlijk kies jij haar kant.... Ik had ook niet anders kunnen verwachten.

Jan: Ik kies geen enkele kant. Ik probeer alleen objectief te blijven.
(*Anita moet geeuwen en wrijft zich door de ogen*)

Karin: Ik kan aan je zien dat je moe bent, misschien is het beter dat je even op bed gaat liggen om te rusten.

Anita: Ja, ik denk dat dat geen slecht idee is.

Karin: Het bed in de logeerkamer is opgemaakt.

Anita: Dan ga ik daar even liggen. (*Loopt richting de deur*) Als Frits belt, of hier komt, zeg hem maar dat ik hem even niet wil zien of horen. (**Af**)

Jan: (*Tegen Karin*) Ja, dat zullen we zeker zeggen.

Karin: Wat moeten we nu in vredesnaam doen?

Jan: Ik denk dat het misschien het beste is om even niets te doen. Laten we maar gewoon wachten hoe de dingen zich ontwikkelen.

Karin: Toch wel een beetje vreemd dat Frits zo is weggelopen.

Jan: Ja, ik weet het niet. Misschien had ik in zijn geval wel het zelfde gedaan.

Karin: (*Staat op en omarmt hem*) Nee, dat had je niet gedaan. In ieder geval was je niet weggelopen. Jij hebt nog nooit iemand in de steek gelaten. (*Deurbel*)

Jan: Verdraaid, dat zal die Amerikaan zijn. (*Springt op*)

Karin: Ga, snel open doen.

Jan: Ik ga meteen. (**Af**)

Jan en Wilma

Karin: Moeder, wat komt u hier doen.

Wilma: (*Tas in de hand*) Als je nou eerst zou zeggen: dag moeder, hoe is het met jou?

Karin: (*Blaast*) Dag moeder, hoe is het met jou?

Wilma: Slecht, ik heb pijn in mijn rug en verder heb ik overal last van jicht. En de reuma wordt ook erger.

Jan: He, bah. Dat is vervelend om te horen.

Wilma: Ja, dat zelfde vind ik nou ook.

Karin: Maar wat kom je nu hier doen?

Wilma: Ik wil een paar dagen hier blijven zodat ik weer tot rust kan komen.

Karin: Dat zal helaas niet gaan moeder. Anita is momenteel hier en we verwachten een Amerikaan die het weekend hier zal verblijven.

Wilma: Een Amerikaan? Wat heeft die hier te zoeken.

Jan: Het vervelende daarvan is dat wij dat ook niet weten.

Karin: (*Nadrukkelijk*) Nog niet weten.

Wilma: Maar die persoon heeft toch een reden om hier te komen.

Jan: Dat heeft met mijn bedrijf te maken. Op een later tijdstip zal ik je dat nog wel een keer uitleggen.

Wilma: En waarom verblijft mijn kleindochter hier en niet bij haar Frits?

Karin: (*Kijkt even naar Jan, die knikt*) Anita en Frits zijn uit elkaar.

Wilma: (*Verbazing*) Wat zeg je me nou?

Jan: Ja, ze zijn uit elkaar, in ieder geval op dit moment.

Wilma: En waarom heeft mij dat niemand verteld?

Karin: Omdat we het zelf pas 5 minuten geleden te horen hebben gekregen.

Wilma: Kan iemand mij vertellen waarom ze uit elkaar zijn?

Jan: Anita is zwanger.

Wilma: Maar, dat is toch fantastisch nieuws, dat is toch geen reden om uit elkaar te gaan?

Karin: (*Zucht*) Je weet toch van het probleem van Frits.

Wilma: (*Realiseert zich het*) Aha..., ja dat is waar ook. Dus ze heeft naast het potje gepiest.

Jan: Nee, natuurlijk niet. Daarvoor ken ik Anita goed genoeg, die doet zoiets niet.

Wilma: Zou mij niets verbazen, (*Nadrukkelijk*) ze is tenslotte een dochter van jou.

Karin: (*Kwaad en geërgerd*) Moeder, schaam je. Als je nu weer niets anders komt doen dan afgeven op Jan, dan verzoek ik je door die deur weer te verdwijnen.

Wilma: (*Gespeeld gekwetst*) Het is al goed, ik zal mijn mond wel weer houden.

Karin: (*Nors*) Bedankt.

Wilma: Maar kan ik nu hier een paar dagen blijven of niet?

Jan: Natuurlijk kun je hier blijven. We zoeken wel een plaatsje voor jou.

Karin: En waar moet ze dan slapen?

Jan: Bij Anita op de logeerkamer.

Karin: En waar moet die Amerikaan dan slapen?

Jan: Die krijgt onze slaapkamer?

Karin: (*Een beetje gefrustreerd*) En waar slapen wij dan?

Jan: Wij slapen dit weekend op de oude kamer van Anita.

Karin: Ja..., dat moet dan maar.

Wilma: Weten jullie trouwens dat er een zwerver beneden in het

portiek ligt?

Karin: Ja, dat weten we. Dat is gekke Harrie. Die zit wel vaker in ons portiek.

Wilma: Daar zal hij nu wel niet lang blijven, het is ontzettend koud buiten. Als hij daar blijft, bestaat de kans dat hij vannacht doodvriest.

Jan: Ik zal hem straks even een deken brengen. Kan hij in ieder geval de nacht nog een beetje warm doorbrengen.

Wilma: Jij bent ook niets veranderd.

Jan: Hoe bedoel je?

Wilma: Elke mislukking kan bij jou terecht voor hulp. Zelf bijna geen nagel om de kont te krabben, maar wel altijd klaar staan voor een ander.

Karin: *(Moedeloos)* Moeder....

Wilma: *(Invallend)* Het is toch zo, laat hij nou eerst maar eens voor jou zorgen. Daarna kan hij altijd nog de barmhartige engel spelen voor al die anderen. Als die vent daar beneden in het portiek gewoon aan het werk zou gaan, zou hij zijn eigen geld kunnen verdienen. Zonder op de zakken van anderen te moeten leven.

Jan: Harrie heeft het blijkbaar niet gemakkelijk gehad in zijn leven.

Wilma: Ja, en wat zou dat. Moet jij daarom voor hem zorgen. Dat is een taak van de gemeente, en niet van jou. Jij moet er gewoon voor zorgen dat mijn dochter het goed heeft, en niet elk dubbeltje moet omdraaien voor hem uit te geven.

Karin: *(Kwaad)* Nou is het genoeg moeder, ik verzoek je vriendelijk doch dringend om te gaan.

Jan: Rustig nou even Karin. Wilma, ik zou zeggen ga maar naar de logeerkamer naar Anita. Dan kijken we straks wel hoe we het een en ander organiseren.

Wilma: Nou, vooruit dan maar. *(Neemt haar tas mee en gaat af)*

Karin: Waarom doe je dat nou?

Jan: Wat?

Karin: Haar hier laten blijven voor het weekend. Je weet dat ze de hele dag op jou zit te vitten.

Jan: Ach, wat maakt het uit. Ze heeft een moeilijke periode achter zich, en nu ze het nieuws van Anita en Frits heeft gehoord is ze een beetje uit haar hum.

Karin: Maar als ze de hele tijd weer commentaar heeft op jou, in het bijzijn van Anita of die Amerikaan, dan zet ik haar hoogstpersoonlijk de deur uit.

Jan: Het is wel je moeder, Karin.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto